

ГЛ-19.04.14 №46

19 красавіка 2014 года

ДУХОЎНАСЦЬ

Над гэтай святыняй не ззяюць залатыя купалы... Яна не ўражае пышным унутраным убранствам... Сюды не едуць шматлікія паломнікі... Але ў гэтым невялікім белакаменным храме, які лебедзем плыве над зямлёй, як і ў сотнях, тысячach яму падобных, схавана Вечнасць.

За аграгарадком Поразова на змену асфальтавай стужцы саступае гравійка. Паабалап яе – паўапусцелья Хрышчонавічы, Навасяды, Савані, Дарані, Дашкавічы. Справа ад апошняй вёскі – Задваране. Вузкая палёвая дарога за ёй падмяецца ўгору, і перад вачыма паўстае белы высокі храм, асвечаны ў гонар Святой праведнай Анны. Шмат гадоў храм называлі харашэвіцкім, хаця вёскі з такой назвай у Хванявіцкім сельсаветаце Свіслацкага раёна няма. Проста раней у гэтых прыгожых мясцінах было некалькі панскіх сядзібаў, якія і называлі Харашэвічы.

Царкву пабудоваў харашэвіцкі памешчык Іакім Мікалаевіч Булгарын за свае сродкі ў 1790 годзе. Такія звесткі маюцца ў Нацыянальным гістарычным архіве Беларусі. Хаця ў энцыклапедыі "Праваслаўных храмы Беларусі" падаецца факт, што царква пабудавана ў першай палове XIX стагоддзя, а нядаўна наогул

АСТРАВOK веры, любаві, надзеі

Свята-Аннінская царква ў вёсцы Задваране

давалася пачуць, што храму звыш пяці стагоддзяў.

За сваю гісторыю храм перажыў тры пажары. Самы спусташальны адбыўся ў 1972 годзе. Тыя, што здзейснілі гэты дзікунскі ўчынак, нават і не падазравалі, што прыдкрыецца тайна... Паступова пашкоджаная цагляная кладка абсыпалася, абваліўся падвальны ўваход у рызнічнай частцы храма, і ў выніку быў выяўлены ранейшы тунель, які цягнуўся ў

напрамку вёскі Лыскава суседняга Пружанскага раёна, да якой прыкладна 10 кіламетраў. У чэрвені 1975-га, як сцвярджаюць мясцовыя жыхары, хлапчук, забаўляючыся срод развалінай храма, у выбітым праёме цаглянай сцяны выявілі драўляную труну. Як аказалася, у ёй знаходзіліся астаткі маладой дзяўчыны, а на труне была таблічка з надпісам: "Анна, родзілася в 1700 году, умерла в 1725 году, 5 мая"... Па легендзе мясцовых жыхароў,

што перадавалася з пакалення ў пакаленне, калісьці ў гэтых мясцінах жыла памешчыца Анна. Дзяўчына яна была хваравітая, і частку свайго памесця аддала на будаўніцтва царквы...

Дарэчы, у царкве ёсць рэдкая ікона, на якой праведная Анна з маленькай дачушкай Марыяй. Да Святой Анны зяртаюцца за дапамогай маладажоны, якія не маюць дзяцей... Нялёгка далоса чарговае

адраджэнне святыні, ад якой засталіся напорузбураныя сцены. Але жыхары навакольных вёсак не адчайваліся і з Божай дапамогай узялі храм. Дапамагала мясцовая гаспадарка – калгас імя Чкалова. І ў 1994 годзе будаўнічыя работы былі завершаны. Сёння ў царкве служыць айцец Уладзімір Шведаў. Прыхаджане з вялікай пашанай адносяцца да свайго бацюшкі, які кляпоціцца аб сваім прыходзе, аб храме. Ды і самі, хоць і гады бяруць сваё, стараюцца годна несці паслушанні: займаюцца уборкай храма і тэрыторыі, выковаюць іншыя богаўгодныя справы. Напрыклад, начальнік раённага вузла паштовай сувязі Віктар Брыш, малая радзіма якога ў суседніх Дашкавічах, змайстравалі з падручных матэрыялаў званы, і два гады таму на Вербіцу яны ўрачыста загучалі на усё наваколле...

А сёлета, на працягу Вялікага паста, калі ў храмах Свіслацкага благачыння адбываліся саборныя богаслужэнні, прыхаджане Свята-Аннінскага храма ў вёсцы Задваране з вялікай радасцю прымалі духавенства і вернікаў са Свіслацкага прыходу.

...Калі мы ўжо садзіліся ў аўтобус, падшыла прыхаджанка – жанчына з суседняй вёскі. Пажадала добрай дарогі і не ўстрымалася: пачала чытаць верш. Аб веры. Аб ратавальным, адвечным, святым, ачышчальным Крыжы, які ўзняўся высокая над зямлёй, які неабходны і палацам, і хатінам, які быў зусёды святлом для душы і святыняй для сэрца, і апошняй надзеяй у бапе пакутаў...

Галіна РАМАНЧУК